

Det börjar där ute
på promenaden
På väg från ateljén
på väg till ateljén
på väg hem
på väg

på en väg

Där ser hon dem
Hålen
lagningarna
det urbant skadade
något textilt tappat
kanske glömt

Det är detta som hon tar in

Minnena
Sorgen
Romantiken

Det som var,
som kanske aldrig blev,
Som skulle

Hon tar med sig
flyttar om,
bearbetar
gjuter av
ordnar

Det var

Staket för att
skydda
människorna

Fotmattor för att
Skydda
bilen

Möbler för att
rekreera
och ta hand om

Oss.

Jasmine Christensson jobbar i en tradition som har en klar dialog baköver, åt sidorna och framåt. Konstnärer och konsten står alltid i dialog. Dessa arbeten får mig att tänka på den turkiska konstnären Hera Büyüktasciyan och på hennes tegelstensinstallationer. Hur hon lockar fram attraktionen, får en att vilja ta på dem, tegelstenarna, få känna skrovligheten och få en att tänka på att det är genom händer, genom en människas handavtryck en stad växer, att lager av människor och tider kan avläsas genom en murvägg. Men också på den svenska konstnären Magnus Thierfelder och hans ögonblickssamlade i stadsrummet. En bit av ett nät bredvid en skruv och en sten, några sprayade pilar. Och på Johanna Gustafsson Fürsts tidiga arbeten, omskulpturerade minnesväckare – reminiscenser som bar så tydliga spår från ett slags samhällets sår.

Fast Christenssons arbete är lätta på ett annat sätt och är nästan varma. Som en sommarvind. Plötsligen är den bara där, skulpturen, installationen. Självklara delar som kastar oss tillbaka. Material och rester som bär spår av inbyggda handlingar, av funktion. Övergiven funktion. Pensionerade delar. Det är just det där, som får mig att tänka på liv. På liv och samhälle. Hur skört det är. Hur liten tiden är. Som vi är här.

Platsen, platserna Jasmine Christensson introducerar oss till vet jag inte var de är, jag har aldrig varit där, men det är ointressant. Hon jobbar utifrån en platsspecifik tradition fast tvärtom. Hon jobbar genom plats men med avsaknad av plats. Men med en längtan dit så stark, att vi blir smittade, förstår, ser dem framför oss, ser materialen, minns dem, trots att det inte är våra. Minnen. Hon har byggt in en respekt i sina arbeten, där vi tillåts få tänka på egna platser, andra platser, relationer, familjer, samband, sammanhang, samhällen. På det sättet öppnar hon upp sitt material, sina installationer, skulpturer och foton. Det är som att hon uppmanar oss till att vänta, stanna upp, se runt hörnet, se ner på pedalerna vid fötterna, se, vara och ta vara på. Tiden.

Gör det – börja nu här på
utställningen
Souvenir

Lisa Torell
Konstnär och professor på Kunstakademiet i Tromsø